

Ali to ni bil nekdanji Korénov. Smrtno kal je prinesel domov. Sestra ga je še dočkala. —

Prešla je pomlád, prešlo poletje. France vedno leži na postelji. Udno bolezen ima, hudo bolezen. Zdravnik mu ni obljubil zdravja. Ves skesan in udan v voljo božjo pričakuje bele žene. —

Jesen ima svojo moč. Tudi Reza je léгла in ni več vstala. Za plučnico je umrlo — révše!

Zima pa je tudi zadnji list odvezla na Korénovem drevesi.

Franceta so pokopali tjà, kjer čaka s stariši in sestro vred prihodnjega vstajenja.

Zvedávo povprašuješ, blagi bralec, kaj pa zdaj?!

Tomaž in Janez sta tudi še zmerom po starem obdelávala svojo grudo zemlje, Francetove pa ne.

Vôlil je v svoji oporoki vse svoje posestvo farni cerkvi. In tista vélika njiva, ki je bila Korénova in na kateri je stala Korénova hiša, imenuje se »Cerkôvnica«.

Planinar.

Zatóni, sôlnčece zlató,
Zatóni za goró temná,
Da noč zakrije mi dolino,
Objame ljúbljeno planíno!

Srčnó zaúkal bom na glas,
Z goré pohitel v tiho vas;
Saj tam je moje hrepenenje
Življenja mojega življenje.

Poiščem nje si béli dom,
Na ókence potrkal bom;
Odprla bode mi ljubljénka,
Najlepša vse vasí mladenka!

»Po kaj prišél si, dragec moj
Po kaj prišél si mi nocoj?
Saj nič se ni ti pripetilo,
Saj nič srca ti ni zgrenílo!«

»Ne baraj me, po kaj, po kaj,
Saj véš, da tù cvetè mi raj!
Prišél sem, da te vidim, čujem,
Da čiste sreče se radujem!«

Poljubil trikrat jo v obraz,
Pobožal nje cvetoči kras,
Zapústil spečo je dolino,
Veselo hitel na planíno!

Jož. Ant. Klemenčič.

